

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

ת"ק 17-07-29709 יהב נ' יולזרי

תיק חיצוני:

לפני כבוד הרשמת הבכירה דליה אסטרייכר

תובעת הילה יהב

נגד

נתבע אבי יולזרי

פסק דין

לפני תביעה כספית בסך של 34,000 ₪ לפיצוי התובעת בגין פרסום לשון הרע שפרסם עליה לטענתה הנתבע.

התובעת, מתווכת נדל"ן עצמאית, פרסמה בעמוד העסקי שלה בפייסבוק דירה למכירה. המודעה צורפה לכתב התביעה (נספח ב') וזה נוסחה:

91 מ"ר בנוי
10 מ"ר מרפסת שמש
קומה 2 עורפית
פונה לפארק, נוף פתוח
חדר רחצה כפול
חניה+מעלית+ממ"ד
מרווחת מוארת ושקטה
לפרטים נוספים וביקור בנכס
צרו קשר עוד היום
שם התובעת מספר נייד.

בתגובה למודעה כתב הנתבע "ההורים שלך בטח נורא מאוכזבים" (תגובת הנתבע באותו עמוד פרסום צורפה כנספח ב' לכתב התביעה). לטענת התובעת, משקראה את התגובה על הפרסום פנתה באופן פרטי אל הנתבע וביקשה ממנו להסיר את תגובתו הפוגענית והמעליבה ונענתה על ידי הנתבע "את מייצגת את כל מה שרע בתל אביב (ותכלס גם מחוצה לה)". לטענת התובעת הטחותיו של הנתבע הותירו אותה המומה נוכח העובדה כי לא היה לה כל קשר ו/או היכרות מוקדמת עם הנתבע. לטענת התובעת המדובר בהוצאת דיבה שהיא בבחינת הלבנת פני אדם ברבים, שעה שלא בחר להפנות את ביקורתו לתובעת באופן פרטי באמצעות תיבת ההודעות, אלא לעיני כל, בקבוצה אשר מונה לשיטתה אלפי משתתפים, אם לא למעלה מכך לרבות הוריה אשר נחשפו לפרסום ואף התייצבו לדיון. לטענת התובעת, בחירתו של הנתבע להשתמש במילים היא פגיעה ישירה ומכוונת בתובעת, בשמה הטוב ובמשלח ידה כמתווכת נדל"ן. עוד טענה התובעת כי היא קיבלה פניות רבות של קולגות אשר הופתעו

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

ת"ק 17-07-29709 יהב נ' יולזרי

תיק חיצוני:

לקרוא את תגובת הנתבע וביקשו לדעת פרטים נוספים על אודות הקשר שלה לנתבע והסיבות שהניעו אותו לפגוע בה.

הנתבע מצדו טען כי המדובר בתביעה טורדנית קנטרנית אשר יש בה לשיטתו השתקה קלאסית- שתכליתה הטלת מורא והרתעה מצננת הפוגעת בחופש הביטוי וממילא כי **"הדעה אותה הבעתי ביחס לדירה המחפירה שפרסמה התובעת בקבוצה של פרסום דירות ("ההורים שלך בטח נורא מאוכזבים") מטרה אחת לה- הבעת דעה לגיטימית ובתום לב. הא ותו לא.**" לגופו של עניין טען הנתבע כי **"ברור אפוא כי משפרסמה התובעת דירה במחיר מופרך בקבוצה בפייסבוק הפתוחה לתגובות הרי שהיה עליה לצפות כי תהיה חשופה לביקורת לגיטימית מצד חברי הקבוצה.**

בחינת הביטוי "לשון הרע" נעשית בארבעה שלבים:

1. יש לאמוד מתוך הביטוי את המשמעות העולה ממנו לפי אמות המידה המקובלות על האדם הסביר;
2. יש לברר האם מדובר בביטוי אשר החוק מטיל חבות בגינו בהתאם לסעיפים 1 ו-2 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה- 1965 (להלן: **"החוק"**);
3. יש לבחון אם עומדת למפרסם אחת ההגנות המנויות בסעיפים 13-15 לחוק;
4. בחינת מתן הסעד המתאים (ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ (פורסם בנבו) (2004)).

סעיף 1 קובע כי "לשון הרע" היא בין היתר דבר שפרסומו עלול-

"(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה

לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות

המיוחדים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם

משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו"

החוק מעגן את הזכות לשם טוב. לצורך קיום עוולה אזרחית לפי חוק זה יש להוכיח את רכיב הפרסום ואת רכיב הלשון הרעה במסגרתו קובע החוק את דרכי הפרסום לצורך תחולת החוק. בבחינת קיומה של לשון הרע יתחשב בית המשפט בדרך שבה נתפס הפרסום בעיני האדם הסביר כאשר הפרסום נבחן בכללותו ומשמעותו של הפרסום נבחנת לא רק על סמך המילים המדויקות שבהן השתמש המפרסם, אלא גם על בסיס מכלול הנסיבות החיצוניות הסובבות את הפרסום (ע"א 751/10 דיין אורבך נ' פלוני (פורסם בנבו) פסקאות 83-84 לחוות דעת כב' המשנה לנשיאה א' ריבלין (8.2.2012)) וממילא מתמקד באופן שבו אדם רגיל מן הישוב היה מבין את הפרסום.

"המבחן שבאמצעותו יקבע הדין אם אכן דברים מסויימים שפרסם פלוני עלולים להוות לשון הרע כלפי אדם אלמוני, אינו מבחן סובייקטיבי, המבחן הוא אובייקטיבי במהותו,

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

ת"ק 17-07-29709 יהב נ' יולזרי

תיק חיצוני:

לאמור: לא קובע, מה חושב הנתבע המרגיש עצמו נפגע, אלא
הקובע הוא כיצד עלולה החברה לקבל את הדבר שבאותו
פרסום...". (ההדגשות במקור – ד. א) (ע"א 466/86 שאהה
נ' דרדריאן (פורסם בנבו))

לעניין הפרשנות ללשון הרע יש ליתן דגש לכך שפגיעה או גרימת נזק אינה נדרשת לצורך הוכחת
העוולה. המחוקק נקט בלשון "עלול" ומכאן, חרף טענת הנתבע, שאין נדרשת תוצאה של נזק או פגיעה.

לאחר שעיינתי בכתבי הטענות ונספחיהם ושמעתי באריכות את הצדדים ובחנתי את הראיות, הגעתי
למסקנה, כי הצדק עם התובעת ואכן, הפרסום שפורסם על ידי נתבע מהווה- גם אם ברף הנמוך שלו-
לשון הרע, בהתאם להגדרת סעיף 1 לחוק.

לא היתה מחלוקת בין הצדדים כי לא היה להם כל קשר ו/או היכרות מוקדמת זה עם זה עובר לפרסום
הנתבע ולמעשה גם עד למועד הדיון מעולם לא נפגשו או הוחלפו ביניהם דברים למעט אותה פנייה
פרטית בודדה של התובעת אל הנתבע לאחר הפרסום שעניינו תיק זה ולגביו נענתה כפי שנענתה.
כמו כן, לא היתה מחלוקת כי עניינה של תביעה זו היא בחינת הפרסום "ההורים שלך בטח מאוכזבים"
ולא בדברים שנכתבו לה לאחר מכן "את מייצגת את כל מה שרע בתל אביב (ותכלס גם מחוצה לה)"
שכן דברים אלה (הגם שהם פוגעים ומשתלחים כשלעצמם) נרשמו לה, בפלטפורמה פרטית וממילא
אינם יכולים, בהתאם לכך, לחסות תחת חוק לשון הרע.

עיינתי בפרסום של התובעת. המדובר במודעה תמימה וסטנדרטית למכירת דירה אשר לא ברור מה
מתוך תוכן או היצג מודעה זו גרם לנתבע לעלוב וללעוג לתובעת או למשלח ידה. הנתבע טען בכתב
הגנתו ובדיון שהתקיים לפני כי משפרסמה התובעת את הדירה במחיר מופרך בקבוצה הרי שהיה עליה
לצפות כי היא תהיה חשופה לביקורת לגיטימית מצד חברי הקבוצה. אלא, שעיון במודעה מעלה כי
מחיר הדירה כלל לא צויין במודעה ולא ברור על איזה מחיר מדבר התובע ומה האינדיקציה לכך כי
המדובר בדירה עם מחיר מופרך. בהקשר זה יצויין כי משנתבקש על ידי בית המשפט להבהיר מה
לעניין המחיר לפרסום שפרסם שכן המחיר לא צויין במודעה התבלבל הנתבע ולבסוף השיב כי
"הצילום מסך שהיא פרסמה זה לא בהכרח המודעה שהייתה". אלא, שהנתבע לא טרח להציג כל
מודעה אחרת בהקשר לפרסום שפרסם בה כן צויין מחיר כטענתו הגם שטרח בנספחיו לצרף מודעות
רבות אחרות שאינן קשורות לתיק. בעניין זה יצויין כי התובעת העידה כי גם כאשר היא מפרסמת
מחיר דירה (בשים לב, כאמור, כי במקרה זה כלל לא פורסם מחיר) הרי שהמחיר אינו גחמה אישית
שלה אלא תואם את המחיר אותו דורש בעל הדירה אשר פנה אליה ומכל מקום במקרים בהם קיים
פער משמעותי בין רצון בעל הדירה לבין המקובל בשוק אותה העת מציעה לו התובעת להעזר בהערכת
שמאי מקרקעין.

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

ת"ק 17-07-29709 יהב נ' יולזרי

תיק חיצוני:

באשר לתוכן הפרסום לגופו של עניין- הנתבע מצדו טען כי בעברו נסיון רע בעבודה עם מתווכחים ולשיטתו הם הגורם העיקרי אשר קובע את מחירי הדירות וממילא בגללם ידו אינה משגת לרכוש כיום דירה ועל כן בפרסום שפרסם יש מחאה צרכנית לגיטימית. אלא שלא כך. פרסום הנתבע אין בו ביקורת או מחאה לגיטימית כפי שטען הנתבע כי אם בדבר לשון הרע. אין בביטוי "ההורים שלך בטח מאוכזבים" דבר למעט העלבה אישית ומזלזלת בתובעת ובמשלח ידה אשר מלכתחילה לא עונתה לו כל רע. הנתבע בחר להפנות אצבע מאשימה ולפרוק תסכולו כלפי כל המתווכחים באשר הם ולרבות התובעת בפרט והלבין פניה על מה שכינה אותו ככזר העיר של האינטרנט- העמוד העסקי שלה בפייסבוק.

בשולי הדברים אך לא בשולי העניין אציין כי הגם שמדובר כאמור בפרסום המהווה לשון הרע אני מוצאת כי הוא מצוי ברף הנמוך של הביטויים הנכנסים בגדר לשון רע. אך הוא נמצא שם. חי בועט עולב, פוגע ומשתלח. דברים אלה עלולים לפגוע בשמה הטוב ובמשלח ידה של התובעת ולכן הם בבחינת לשון הרע.

לא מצאתי כי לנתבע עומדת הגנה כלשהי. יצויין כי הנתבע לא טוען להגנות ספציפיות כלשהן בכתב הגנתו ולמעשה כל הגנתו מסתכמת בכך כי מדובר לשיטתו בפרסום לגיטימי. הנתבע לא טוען כי הדברים הם אמת ועל כן לא עומדת לו טענת אמת דיברתי. כמו כן, ולאחר שנתתי דעתי למקרים הרבים בהם נקבע כי אומנם מדובר בשפה לא ראויה אך אין הם מהווים לשון הרע ואכן כי לא כל ריב מילולי או הטחת עלבון אמור ללבוש לבוש של תביעה בעילת לשון הרע וממילא נכלל הוא בזוטי דברים אני מוצאת כי אין במקרה זה מדובר בזוטי דברים.

המדובר בפרסום מעליב פוגעני אשר נאמר כלפי התובעת כאשר לא היתה מחלוקת שאין בינה לבין הנתבע ולא כלום, על פני "המגרש הביתי" העסקי שלה וכנגדה באופן אישי וכנגד משלח ידה בהעדר כל התרסה מצדה קודם לפרסום ותוך שהדברים פוגעים בשמה הטוב.

בהקשר זה יצויין כי גם בכתבי טענותיו בא סגנון התבטאותו הגס של הנתבע. הנתבע טען כי "**הדעה אותה הבעתי ביחס לדירה המחפירה פרסמה התובעת בקבוצה...**" [ההדגשה אינה במקור- ד.א.]. גם כאן בחר הנתבע להשתמש במילה "מחפירה" כאשר לא היתה מחלוקת כי הנתבע מעולם לא ראה את הדירה שפרסמה התובעת ובוודאי לא באמצעות התובעת. זאת ועוד, גם במסגרת הדיון שהתנהל לפני הנתבע נהג באופן תוקפני ואגרסיבי כלפי התובעת עד שלא פעם דרשה ממנו כי ישנה את טון וסגנון דיבורו אליה.

הנתבע העיד על עצמו בהקשר זה כי "אני איש לפעמים סוער". ככל שבוחר הנתבע להיות איש סוער בעל סגנון בוטה וגס זכותו היא, אך אל לו להשתמש בחופש הביטוי כמסווה למצבים בהם סגנונו הבוטה עולב משתלח ופוגע בשם הטוב של אחרים על לא עוול בכפם.

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

ת"ק 17-07-29709 יהב נ' יולזרי

תיק חיצוני:

באשר לפיצוי- אני מוצאת כי התבטאותו של הנתבע מצוייה ברף הנמוך יחסית של הביטויים החוסים בגדר לשון הרע. יחד עם זאת, התרשמתי כי הנתבע מתקשה להפנים כי לא כל אמירה היא לגיטימית לפרסום בפייסבוק. גם כאשר פנתה התובעת באופן פרטי אל הנתבע בצורה מכבדת ומכובדת לברור ההטחות האישיות שהפגין כלפיה זכתה מצדו לתגובה אישית, תוקפנית, מבזה, מעליבה ומזלזלת. חופש הביטוי הוא אומנם אבן היסוד במדינה דמוקרטית והוא החופש של כל אדם להביע את דעתו ולומר את שברצונו לומר מבלי שיוטלו עליו הגבלות שרירותיות ומהווה את הזכות הבסיסית לאדם להביע את עצמו, מחשבותיו, אמונותיו ורעיונותיו. אך יחד עם זאת, כאשר הפרסום עלול לפגוע בשמו הטוב של אדם באמצעות אימרה בפייסבוק המהווה כדברי הנתבע ככר העיר של האינטרנט הוא לא חייב "להנות" מהסגנון הבוטה של הנתבע ועם כל הכבוד לנתבע המנופף בדגל חופש הביטוי הרי שחופש זה, אל מול דיני לשון הרע יכול שיהיה לעתים מוגבל כמקרה זה. יתכבד הנתבע יכבד את הצד השני ולא פחות מכך- את עצמו ויזהר בלשונו.

לאור כל האמור, אני מקבלת את התביעה בחלקה ומחייבת את הנתבע לשלם לתובעת פיצוי בסך של 2,000 ₪. נוכח סכום התביעה המופרז לסכום זה יתווספו הוצאות משפט בסך של 800 ₪ בלבד. התשלום ישולם תוך 30 ימים מיום קבלת פסק הדין שאם לא כן ישא רבית והפרשי הצמדה מיום מתן פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל.

ניתן להגיש בקשת רשות ערעור, תוך 15 ימים, לבית המשפט המחוזי מרכז- לוד.

ניתן היום, י"ב תמוז תשע"ח, 25 יוני 2018, בהעדר הצדדים.

דליה אסטרייכר, רשמת בכירה